

Наистина, хората виждали, че въ бурно време нѣщо блясва въ облацитѣ, чува се грѣмъ, ударя се дърво, кжща, корабъ, но никой не можелъ да каже, какво е това, що свѣтка и грѣми въ облацитѣ.

Кехлибареното вретено, донесено отъ момиченцето на бащата-философъ, който се наричалъ Талесъ Милетский, дало първия тласкъ къмъ откритието на новата природна сила — електричеството, сила за движение и свѣтина.

* * *

Дълго време чакала Алида кораба на финикийцитѣ, който щѣлъ да донесе разнитѣ украшения отъ кехлибаръ. По нѣколко пжти на день тя се покатервала по плоския покривъ на кжщата си и втренчвала очи въ синьото море, мжчейки се да види, дали ще се покаже на хоризонта голѣмия финикийски корабъ. Тжжна въздишка се изтрѣгвала изъ гърдитѣ ѝ, когато го нѣмало, а следъ единъ часъ наново се изкачвала на покрива, съ надежда дано да види, че се задава познатия ѝ корабъ съ развѣващо се червено знаме надъ бѣли платна.

Минавали се дни, недѣли. . . Напраздно се качвала Алида на покрива и гледала въ далечината на морето; корабътъ съ кехлибаря все не идвалъ. Връщало се момиченцето да се залови за работата си, но нишката не се точила тѣй равно както преди; ржцетѣ му като че не щѣли да работятъ съ обикновено палмово вретено; кжсала се жижата. Въздѣхвала си Алида, оставяла настрани вретеното и пакъ се качвала на покрива.

Тѣй се изминалъ цѣлъ месецъ.

Една сутринъ рано отслабналото и измжчено отъ дългото очакване момиченце се изкачило на